

човѣкъ безъ зѣби, бѣлобрадъ, който едва се дотърналъ на патерицитѣ си до царскитѣ палати.

— „Не знаешъ ли, дѣдо, дѣ се раждатъ такива зърна?“ го попиталъ царьтъ. Старецьтъ билъ малко глухъ, па и не довиждалъ. Той едвамъ дочулъ и едвамъ разбралъ какво го питатъ.

— „Не зная, отговорилъ той. Трѣбва да се пита моя баща“.

Намѣрили го и го докарали прѣдъ царя. Той билъ съ една патерица и очитѣ му били още здрави. Царьтъ го запиталъ: „Знаешъ ли, дѣдо, дѣ е порасло това зърно?“

— Не зная, отговорилъ той. Въ мое врѣме житото бѣше по едро и по хубаво отъ днешното, но като това зърно голѣмо не е ставало. Трѣбва да се пита баща ми“.

Намѣрили дѣдото и го довели въ царскитѣ палати. Здравъ билъ той, ходѣлъ безъ патерици, говорѣлъ ясно.

— „Хей, много врѣме има, отъ какъ не съмъ виждалъ такова старо зърно“. Сетнѣ си отхапалъ едно парче, подѣвкалъ го малко и казалъ: „Тѣй, тѣй, туй е едноврѣмешно зърно“. На мое врѣме на всѣкждѣ растѣше такова жито, ний сѣ съ него се хранѣхме.

— „Ще ми се да зная, дѣдо, сами ли си сѣяхте туй жито или го купувахте?“ го пита царьтъ.

— „На мое врѣме не се продаваше и купуваше; никой не знаеше какво нѣщо е пай, всички работѣхме“, казалъ старецьтъ.